

## Del Barça

Seguint el reguitzell de comentaris que heu anat llegint (i que tracten amb escrupolosa pulcritud argumental temes ben transcendents!), ara ens volem aturar un moment i mirar, enjogassats, la pilota. Entrem, amb mirada declamativa, en el món de la sociologia esportiva, una matèria d'estudi abandonada en les nostres aules. En aquest apartat intentarem demostrar que existeix en el món de l'imaginari una (re)perspectiva evident entre el Barça i el sentit positiu de la vida.

Així, el Barça, com a santuari de les emocions optimistes d'una bona part de la població santaulalienca (i valltenenca, vallesana, catalana...), ha generat durant aquest darrer any uns corrents de generositat i de positivitat inversament proporcional a la carregosa llosa de boicots, emissores de ràdio episcopals, talls a l'estatut i altres galindaines espanyolitzants. Tot això, que ens faria recloure en una mena de lassitud emocional, ha quedat ben equilibrat per l'abracadabra d'en Ronaldinho, els gols de l'Eto'o i el 0-3 a can Florentino. Sociològicament hi ha, doncs, una relació subjacent de vasos comunicants entre tot plegat i sense l'empenta que es genera en un costat no es pot explicar el naufragi que es detecta a l'altre.

La decrepitud moral que inflama l'hemisferi sociològic dels valors (què és, si no, l'atroç diverti-

ment d'aquest parell d'assassins de Gràcia-Bonanova?) genera fàstic i reclama reacció. Una reacció que ha de basar-se en l'optimisme de les coses petites, en la banalitat. I és així com la quotidianitat, el dia a dia més ras, ens ha de farcir d'arguments positius, ha d'omplir el sac de l'esperança.

El Barça no és el fet de l'any, és l'equip de futbol del segle. Viure apassionadament la pirueta parabòlica, l'experiència de física aplicada, de les passades del Gaucho, el futbol zenital del Xavi, o l'omnipresència coactiva del Puyol (i la perfecció, tan terrenal, del Deco o la perícia vertical del Messi...) aporta serenitat estètica a qui ho sap valorar i un inefable optimisme social, ben aprofitable com a propina benefactora per a altres qüestions més, diguem, elevades.

Entretant, si fins ara hi havia molts fumadors passius, que malmenaven la seva salut a costa del fum aliè, ara comença a haver-hi exfumadors actius. Proscrits, el fumadors com a grup social desorganitzat, observen com a fet de l'any el final del fum i esperen, una mica avergonyits, que l'oxigen netegi les seves consciències i els seus pulmons.

**Ramon Vilageliu**

## Terrorisme i Estatut

El terrorisme fa por a tothom. Sorpren que la premsa i sobretot alguns polítics utilitzin aquesta paraula amb tanta freqüència i lleugeresa. Podria ser perquè ens hi anem familiaritzant. Però no; els polítics del Partit Popular ho fan per espantar la seva gent, perquè els torni a votar i, si poden, enganyar-ne d'altres.

Algú en tots els seus cabals es pot creure que l'estatut de Catalunya enviat al Parlament sigui impulsat per ETA com diu i repeteix el Sr. Acebes, i ara també el Sr. Aznar, professionals de la mentida?

Alguna persona competent i experta en terrorisme seria interessant que classifiqués els terroristes, perquè tots són dolents, però no iguals.

El primer lloc possiblement l'ocuparien persones que han sembrat la misèria, la fam i la mort de milions de persones del tercer món, només per acumular ells incalculables fortunes, espoliant alguns països, i deixant després el poder a sanguinaris dictadors.

El segon lloc potser fóra per als traficants d'armes, de drogues i fins de persones, perquè tenen molt poder. Provoquen cada dia la mort de milers de persones, i ningú no protesta ni es manifesta.

El tercer lloc podria ser per al fanatisme d'alguns governants de diferents països que, ignorant els drets humans, volen imposar al món les seves cultures enganyant el seu poble, d'on en surten els que són capaços d'immolar-se. En aquest apartat s'hi podrien incloure els que provoquen guerres com les dels països dels Balcans o la de l'Iraq.

El quart i últim lloc fóra per a diferents causes, per exemple, els que volen defensar els seus drets i llibertats que creuen tenir; els que ho fan per encàrrec d'un altre país; per diners; o els que en un canvi de règim no saben perdre i es dediquen a crear odi entre les persones, que incita a un clima de malestar que de vegades acaba amb actes terroristes, etc.

Mireu si n'hi ha de terroristes al món, però el més alarmant és que la majoria d'aquests terroristes s'omplen la boca proclamant la lluita contra el terrorisme. És exactament el que Jesús va dir: que veuen la palla als ulls de l'altre, però no veuen la biga que porten als seus ulls.

Per acabar, voldria donar la meua opinió sobre el rebombori que s'està fent a causa de l'estatut de Catalunya. Sempre ens amenacen amb el boicot als nostres productes. És indignant veure el Sr.